

[Kjær Rasmussen.]

med deres klager. Det er et synspunkt, vi andre må respektere, men det fritager ikke os for at foranledige tingene ændret. Specielt medlemmerne i denne sal har en forpligtelse til at høre nødskrigene, hvor uartikelerede de end måtte være. Vi kan ikke tillade, at den personlige frihed lægges i lænker på nogle af vore institutioner.

Men nu Røndesagen. Den er et eklatant eksempel på institutionelle magtovergreb. Studenterkursuset ejes og ledes af Indre Mission i Danmark, har teokratisk styrelsesform og modtager støtte til lærerlønninger og driftsudgifter efter lov nr. 82 af 25. marts 1961. For en ordens skyld skulle jeg måske lige tilføje, at udgifterne til drift alene dækker skolens behov. Alle andre drifter er nemlig forbudt på stedet.

Det hele startede med, at de elever, som bor ude i byen, blev opfordret til at underskrive en kyskhedserklæring, som skulle være gældende inden for deres egne fire vægge. Man ville have eleverne til at skrive under på, at de ikke ville modtage besøg af det modsatte køn på deres værelser, thi afholdenhed kan bære de skønneste frugter, som man siger på stedet.

Denne nidkærhed på de unges vegne har givet sig barokke udslag. I flere aviser har man kunnet læse om, hvordan en elev er blevet bortvist, fordi han blev antruffet på en piges værelse. De havde såmænd blot været i gang med at løse nogle ganske uerotiske opgaver til dagen efter. Han, der lå under sengen, og han, som havde nået at bjærge sig ud ad vinduet, da rektor var på trapperne, havde hjulpet de to i værelset. Ledelsen må åbenbart have haft det synspunkt, at frugterne var skrumpet ind i det pågældende tilfælde, og at der ikke på ny har været mulighed for at forskønne dem. Nogen forklaring på det mærkværdige bortvisningsgrundlag kan pressen ikke få, idet sådanne sager efter stedlig opfattelse ikke vedrører offentligheden. Offentligheden skal tilsyneladende bare betale og så i øvrigt se lige ud. Efter min opfattelse har der fundet et groft overgreb sted her.

Men der er andre uhyrligheder i kølvandet på reglementet. En tidligere elev fortalte mig således, at det år, han forlod skolen, sendte man fyrretyve af sted — med eksamen ganske vist, men uden nogen an-

befaling. Begrundelsen for, at den manglede, var, at de 40 havde været til bal og var kommet for sent hjem. Den lille affære ordnede man altså på eksamensbeviset. På grund af en sådan lille detalje forsøger skolen at ramme eleverne langt ud i fremtiden, og med det stormløb, der er på de højere læreanstalter, må det være klart for enhver, hvad en sådan forfølgelse betyder.

Samme tidligere elev fortalte mig endvidere, at han efter en spadseretur med en pige var blevet trukket af sides og pryglet af rektor. Eleven var 22 år på det tidspunkt. Han erkender, at de kom lidt for sent hjem, men de havde ikke holdt hinanden i hånden under spadsereturen.

Efter at have hørt om alle disse mærkværdige affærer gribes man af en ubændig trang til at læse det reglement, men ak, det viser sig desværre umuligt. Det findes tilsyneladende ikke tilgængeligt i nogen form; i hvert fald må det, så vidt det kan skønnes, ikke falde i uværdige hænder. Man siger, det er 51 år gammelt, så egentlig forstår man jo godt, at der må værnes om en sådan antikvitet.

Fra skolens side har man forsøgt at besvære den megen uro ved at sige, at ansøgerne kender vilkårene, inden de kommer til stedet. Dette er imidlertid en tilsnigelse. Ansøgerne får tilsendt en tidstabel, og den er i den her omhandlede sammenhæng ganske neutral. Den siger intet om de kors, man lægger på ansøgerne, når først de er inden for murene. Skolens argumentation duer altså ikke, og når den endvidere tilføjer, at folk jo bare kan blive væk, hvis ikke de vil indordne sig, så bliver forholdet helt grotesk. På Rønde Kursus kan man da ikke være uvidende om den monopolstilling, man har i kraft af den store mangel på kursuspladser. For mig ligner hele affæren en grov udnyttelse af en monopolstilling.

Statsmidlerne, uden hvilke skolen ikke ville kunne opretholdes, bruges som led i en missionsk indoktrinering, der igen ikke — i dette tilfælde i hvert fald — forenes med den grundlovssikrede personlige frihed. Viser man bort, fordi man har overtrådt den missionske moralkodeks på kostafdelingen, er dette jo også ensbetydende med en bortvisning fra den statsstøttede undervisning.

Forskellige blade har villet give det udseende af, at VS nu ville de frie institutioner